

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Сваке недеље, свакога празника, свакога дана браћо и сестре Црква износи пред своја верна чеда по једну поуку, по једну науку, по један диван догађај из живота Господа Исуса Христа. Данас Црква износи пред нас један диван али уједно и страشان и потресан догађај. Износи пред нас једно ново сreteње, један нови сусрет. Сви знамо за сreteње које се слави негде средином фебруара сусрет богомладенца Христа са старцем Симеоном. А данас је једно друго сreteње у питању. Сусрет Бога и ђавола. Бога у телу човечијем, Господа Исуса Христа, и ђавола у телу људском такође који се срели на земљи гергесинској, једна покрајина на Блиском Истоку.

Господ је дошао у овај свет да људима покаже пут за живот вечни и да им дарује живот вечни. Бог је овај свет створио дивним и прекрасним као што каже и црквена песма *како су величанс̄ивена дела Твоја Гос̄оде све си ѓремудро с̄творио*. И заиста је тако. Не зна се када је овај свет Божији лепши, да ли када га сунце обасјава у сред дана да ли када га бледи месец обасјава ноћу, да ли када је небо окићено звездама или кад гледамо шарено цвеће по ливадама или зреле плодове на воћкама, све су то предивна дела Божија. А највеличанственије дело Божије које је Бог створио у овоме свету јесте човек. Човек створен по икони и по подобију Божијем. По образу и подобију, по слици и прилици како ми кажемо.

Али гле, та икона Божија некада буде изопачена, буде унакажена, буде искривљена и не одаје лепоту Божанску него одаје неку ругобу. Шта је то што квари лик Божији у човеку? Шта је то што изопачује лик човеков? Грех и ђаво.

У данашњем Светом Јеванђељу се говори да је Господ дошао у земљу гергесинску и тамо га сретеше два човека. Али човека бесомучна. Човека два ђавоимана које на нашинском називамо лудим. Два луда човека који не живљаху са осталим народом; живљаху по неким

пећинама, по неким гробовима, а били су толико зли да нико није смео да прође тим путем где су се они налазили. Тако каже Јеванђеље.

Откуда лудило у Божијем свету? Откуда луди људи међу иконама Божијим? Од ђавола браћо и сестре. Ваво се уселио у ове људе. Како? Преко греха, јер кроз сваки грех ђаво улази у човека у његову душу. И човек испуњен гресима, обузет њима, предат њима целим бићем постаје у ствари ђавоиман, постаје бесомучан, постаје обузет лудилом. Јер сваки грех је по једно лудило душе а душа огреховљена, испуњена гресима, јесте у ствари у лудилу своме и тада и човек више не понаша се као нормалан човек него ето тако живи по гробовима, по пећинама, тера га ђаво по пустињи овога света, по пустињи лудих жеља његових и нигде мира нема.

И гле ова два бесомучна човека сретеше се са богочовеком Господом Христом. Сретеше га и препознаше га и повикаше му: „Што си дошао пре времена да нас мучиш?“ Сусрет два пријатеља доноси радост, доноси милину неку у душу. Сусрет једног доброг човека и злог човека већ доноси непријатност. А сусрет два зла човека је у ствари, код ове двојице, то је онда заједничко лудило. Али сусрет ђавола и Бога уноси уместо радости страх у ђавола. И они из страха повикаше: „Што си дошао пре времена да нас мучиш?“ Знају они, знају ђаволи да постоји Страшни суд, да ће доћи то време када ће и њима бити суђено, када ће отићи тамо где им је место припремљено пре постања света у пакао вечни, у муку вечну. Али рачунали су то је време далеко а сада гле ево Бог је пред нама. Што си дошао пре времена? То јест још није твоје време дошло, још смо ми господари овога света, још ми владамо људима, још им нудимо разне грехе, страсти и сласти овога света и на тај начин владамо њима. Ти си дошао пре времена.

Али замолише га ипак *ако нас изјониш из ових људи, дозволи нам да идемо у оно крдо свиња које је тамо на једном брду њасло*. Чобани дотерали једно крдо, око две хиљаде свиња из села, из насеља да напасају. И гле, Господ и ту се показа милостив и рече им идите. И они изишавши из два човека уђоше у крдо свиња и гле ново чудо се деси. Показа се да свиње не могу да трпе ђавола у себи а људи могу! Замислите! И крдо свиња навали с брега у море и потопи се у води. Дакле, свиње које ми сматрамо нечистим животињама изгледају чистије од нас људи. Јер човек трпи грех у себи, трпи ђавола у себи, трпи много ђавола јер у ова два човека беху ушли многи ђаволи, значи многи греси. И гле, две хиљаде свиња се потопи од њихове силе која уђе у њих. А чобани који су били задужени за свиње, свињари, побегоше у село, у град и јавише људима шта се десило: да су она два човека бесомучна лудака сада нормални али и да су се свиње потопиле у води.

Зашто је Господ то допустио? Опет да се пројави сила Божија и да се пројави сила демонска према човеку и према ономе што је Бог створио. Изађоше људи и видеше она два човека од којих нису смели путем да прођу седе здрави, паметни, обучени крај ногу Исусових. И уместо да се зарадују радошћу великом, јер то беху њихови суграђани, њихови познаници, уместо да се обрадују исцељењу томе чудесноме њиховоме и да прославе Господа Христа, они замолише Христа *иди од нас*. Иди из нашега града, из наше земље, из нашега краја. Зашто? Помислише они ако нам је толика штета настала, толике свиње се потопиле чим је он дошао шта ли ће нас снаћи ако он остане код нас дуже времена? И замолише га да иде од њих, из њиховога краја. И Господ поново показује смирење своје, окреће се, одлази у лађу и напушта тај град. А она два човека гле, остадоше ту. Зашто? Да проповедају шта им Христос учини, како их исцели и то су први апостоли међу незнабошцима. Јер земља гергесинска беше незнабожачка земља. Нису живели Јевреји који су веровали по

Старом Завету у једнога Бога него многобошци били. Али ова два исцељена човека су њихови апостоли постали и први апостоли међу незнабошцима. Касније апостол Павле назват је апостол незнабожаца јер је највише учинио на њиховом обраћању. Али и ова два човека остали су после Господа да шире његову чудесну божанску моћ коју је Он показао на њима.

Данашњи свети празник, данашња света недеља још прославља браћо и сестре један велики скуп људи, богоносних људи, скуп богоносних отаца шест Васељенских сабора. То су они оци који су веру наслеђену од апостола утврдили, објаснили, проповедали и животима својим посведочили. И каже у посланици светог апостола Павла: „Сећајте се учитеља ваших који вам проповедаше реч Божију и угледајте се на живот њихов и на веру њихову.“ Зато Црква прославља ове свете Оце светих Васељенских сабора јер то су наши учитељи речи Божије које нам они проповедаху а ми смо дужни не само да слушамо њихове речи него и да гледамо на њихов живот и на њихову веру. То је апостол заповедио Цркви Божијој овде на земљи а то значи хришћанима, људима који у Христа верују.

Данас двадесетпрви век нажалост многи од оних који су позвани и призвани да се угледају на учитеље своје заборавили су на своје учитеље. Не гледају више на њихову веру, не гледају на њихов живот него се окрећу другим учитељима који им проповедају неку другу науку и чешу их по ушима како им то прија. То су они који су се окренули од вере православне, који су напустили пут Светога Саве, светих богоносних Отаца, светих апостола и кренули путем екуменизма, глобализма, новотарства и осталих јереси које ђаво у ствари сеје по њиви Божијој.

Ми који смо данас овде сабрани, који се сабирамо ми се трудимо да следимо пут ових наших учитеља светих Отаца Васељенских сабора, светог оца нашег Саве, светог владике Николаја и оца Јустина коме

је ова богомоља посвећена, јер они су ти који иду пред нама и крче пут и воде нас путем који води у живот вечни.

Нека би Господ молитвама њиховим помиловао нас али и цео наш народ и све православне хришћане и све људе Божије да нађу пут спасења, да се врате на истинити пут светих Отаца и да тако живећи и славећи Бога у овоме свету постанемо достојни наследници Царства небескога и живота вечнога да би смо тамо и ми са свима светима славили Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.